

slag, som her foreligger. Venstres Ordfører erklærede nu, at det var nødvendigt for den fuldstændige Gennemførelse af Militærlovene at have en Bevilling til Anskaffelse af Vaaben og Ammunition, og jeg giver for saa vidt den ærede Ordfører Ret i, at hvis det er Meningen, at man for de kommende 10 Aar skal sætte Rigsdagen i det væsentlige ud af Spillet — det, der nu bliver vedtaget, skal gælde i disse 10 Aar —, saa kan man tage en Bestemmelse som der, her er Tale om. Men skulde det vise sig næste Valgdag, at Vælgerne ikke ønsker disse Militærlove gennemført, saa vil jeg vende mig til Venstre — de Konservative lader jeg ude af Betragtning, det er Højres gamle Taktik, som her følges, og den kan de Konservative ikke have noget imod — og sige, at Venstre har brugt den Fremgangsmaade, at de ved først at indføre Bestemmelser, hvorefter det er umuligt at opløse Landstinget før tidligst fire Aar efter næste Folketingsvalg, har bundet Rigsdagen til paa Trods af, hvad Vælgerne maatte ønske, at foretage Anskaffelser for Millioner, ganske ignorere næste Valgdag. Hvad der end siges her, saa er Forholdet det, at det er næste Valgdag, man frygter, og derfor binder man Rigsdagen for ti Aar i Stedet for at sige: Det bliver Vælgerne, der bestemmer, hvor meget vi skal bevilge næste Aar. Det er Venstres gamle Standpunkt, som Venstres Ordfører udmærket godt kender, det var Venstres Standpunkt lige til det Øjeblik, da man brugte de Konservative som parlamentarisk Basis og derfor maatte optage nogle af deres gamle Unoder; derfor skal man have vedtaget en Bestemmelse som den her foreslaaede. Hvis derimod Venstre vil holde paa, at det er Vælgerflertallet, der skal være ledende i Danmark, saa bør det ogsaa være Vælgerflertallet, der bestemmer, om der overhovedet i de følgende Aar skal købes Vaaben og Ammunition. Man kan tale saa meget, man vil, man kommer ikke bort fra dette, at det er næste Valgdag, man frygter, det er Vælgerflertallet, man vil se at sætte ud af Spillet med Hensyn til den fremtidige Militærordning, idet man benytter Landstinget som Tyngdepunkt; et Vælgerflertal vil staa afmægtigt overfor Landstinget lige til fire Aar efter næste Folketingsvalg. De 4 Millioner, man her binder for næste Aar, dem sætter man ind i Lovforslaget ganske upaakrævet, hvis det da er Meningen, at det er Vælgerne, der skal bestemme, og ikke den for Tiden siddende Rigsdag, der

skal disponere længere, end dens Mandater gælder.

Der kan ikke gives nogen anden Forklaring, og derfor er det efter min Mening noget fuldkomment utilbørligt, noget ganske ekstraordinært, der her sker, idet man følger Højres gamle Princip i Militærspørgsmaalet: at regere med Landstinget mod Folketinget; den Foranstaltning, der her træffes, er et Forsøg herpaa. Det er naturligvis at tale for døve Øren, naar man nu, da Slutstenen skal sættes paa de Militærlove, som er vedtaget, vil advare mod Gennemførelsen af det her foreliggende Lovforslag. Det vil efter min bedste Overbevisning være en Ulykke for Danmark, om vi nu skal gennemføre en Ordning som den, vi vedtog sidste Sommer. Ser jeg ud over dette Ting, finder jeg ikke, er eneste Medlem, som vover at staa op og sige: Jeg har Tillid til denne Militærordnings Brugbarhed, hvis noget alvorligt skulde hænde. Ikke en eneste har Tillid til den, og desuagtet koster den i Øjeblikket Danmark aarlig ca. 60 Mill. Kr., alle Udgifter iberegnet. Regner jeg med, at Tallet 47 Millioner er rigtigt — Ministeren stoler ikke paa, det er rigtigt, derfor siger han „anslaaet“ ved samtlige sine Bevillinger paa Finansloven, men jeg vil gaa ud fra, at det er rigtigt —, saa kommer dertil den midlertidige Udgift til Ventepenge, til Pensioner, til de Pensioner, som hører til paa Militærbudgettet, men som findes under andre Budgetter paa Finansloven, endvidere til Udskrivningsvæsenet, til Sessioner o.s.v. Alt dette tilsammen bevirker, at vi foreløbig til Militærvæsenet i Danmark bruger ca. 60 Mill. Kr. aarlig, og det uden at en eneste har Tillid til, at denne Ordning, hvis det skulde komme til noget alvorligt, har nogen Betydning for Danmark.

Det er i Grunden det eneste Lyspunkt, at ingen har Tillid til Ordningen. Det har kostet Danmark meget igennem Aarene, at der var Mennesker, som troede paa, at Danmark militært betød noget. Hvis de Konservatives Forslag var gaaet igennem, vilde man formentlig ogsaa have troet, at dette Forslag betød noget, nu er man fra alle Sider klar over, at det vil ikke sige, at Danmark betyder det allerringeste som Militærstat, men vi ofrer 60 Mill. Kr. paa et Tidspunkt, hvor man skulde tro, at det at tale imod en saadan Ordning kunde vinde Ørenlyd. Vi ser i Øjeblikket et ødelagt, lemlæstet Europa, hvor alt ligger i Kaos, i Opløsning, og hvor der næsten ikke er et Lyspunkt at se, og der er ikke en eneste, som tvivler om, at det er den Magt,